

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. K.**

zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2024, č. j. KUPA-1251/2024-3

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím vydaným Městským úřadem Holice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) dne 26. 4. 2024, č. j. MUHO/11034/2024 byl žalobce uznán vinným tím, že dne 16. 1. 2024 v 10:14 hodin na silnici II. třídy č. 305 v obci Jaroslav u domu čp. XX, ve směru jízdy na obec Horní jelení jako řidič motorového vozidla zn. Audi, reg. zn.: XXX XXXX, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou obecní úpravou v obci nejméně o 23 km/h, když mu hlídka Policie ČR naměřila silničním rychloměrem RAMER 10C s fotozáznamem rychlost jízdy 73 km/h po odečtení možné odchylky měřícího zařízení, čímž porušil § 18

odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, tedy spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek mu byla podle § 125 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dále mu byla v souladu s § 79 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle vyhlášky MV č. 231 /1996 Sb., uložena povinnost nahradit paušální částku náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasně podanou žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že rozhodnutí správních orgánů vycházela pouze z úředních záznamů, a tvrdil, že v době měření vozidlo neřídil. Řízení převzal až v Borohrádku, zatímco předtím řídil J. N., jehož výslech navrhl k prokázání svých tvrzení. Zároveň uvedl, že policie jej zastavila až po 20 minutách a 18 km jízdy v Týništi nad Orlicí. Odkázal na judikaturu, podle níž samotné úřední záznamy nepostačují, jsou-li konkrétně zpochybněny. Správní orgány podle žalobce měly provést výslech policistů již v odvolacím řízení. Zpochybnil též závěry rozsudků, na něž žalovaný odkazoval, protože dle něj nedopadají na situaci, kdy jsou sporné základní skutkové okolnosti, zejména místo a čas zastavení vozidla, aniž by byl tento závěr podložen dalším důkazem.
4. Podle žalovaného bylo vozidlo po celou dobu od měření po zastavení na dohled policejní hlídky. Žalovaný vycházel z toho, že vozidlo bylo zastaveno v místě uvedeném v úředním záznamu, přičemž obec Borohrádek, kde mělo dojít k údajné výměně řidiče dle tvrzení žalobce, je od místa zastavení vzdáleno dalších 10 km, proto tuto argumentaci považuje za účelovou.
5. Rozhodnutí žalovaného zrušil zdejší soud rozsudkem ze dne 9. 7. 2025, č. j. 61 A 1/2025-41, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud považoval za zásadní, že žalobce nezpochybňoval samotné spáchání přestupku řidičem vozidla, ale právě to, že vozidlo řídil on. Protože však správní orgány vycházely jen z úředních záznamů Policie ČR, ačkoliv žalobce v odvolání tato skutková zjištění konkrétně napadl a navrhl výslech údajného řidiče i policistů, dospěl soud k závěru, že vznikly nezanedbatelné pochybnosti o správnosti skutkového stavu, které správní orgány měly odstranit provedením navržených důkazů. Krajský soud proto považoval zjištění skutkového stavu za nedostatečné.
6. Tento rozsudek krajského soudu byl v kasačním řízení zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 25. 11. 2025, č. j. 1 As 156/2025-35, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu musí krajský soud vycházet z toho, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně, protože listinné podklady Policie ČR (oznámení přestupku, úřední záznamy, fotografie z radaru a ověřovací list) byly konzistentní, bez rozporů a samy o sobě postačující k závěru, že přestupek spáchal žalobce. NSS zdůraznil, že tvrzení žalobce o výměně řidiče a o zastavení vozidla až mnohem později jsou nelogická, nepravděpodobná a účelová, a proto nevyvolala žádné důvodné pochybnosti, které by vyžadovaly další dokazování. Z toho důvodu žalovaný nepochybil, když neprovedl výslech policistů ani údajného řidiče.

7. Krajský soud proto znovu přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. byl krajský soud při posouzení věci vázán právním názorem, vyjádřeným ve shora uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu.
8. Průběh správního řízení byl již podrobně popsán v rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 7. 2025, č. j. 61 A 1/2025-41, a krajský soud proto nepovažuje za nutné jej zde znovu opakovat. Na rozdíl od předchozího posouzení však soud nyní, jak bude dále rozvedeno, vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, hodnotí skutkový stav v intencích tohoto kasacího rozhodnutí.
9. Na základě závazného právního názoru vysloveného v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu krajský soud konstatuje, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn v rozsahu požadovaném § 3 správního řádu. Z oznámení přestupku, úředních záznamů Policie ČR ze dnů 16. 1. 2024 a 1. 2. 2024, záznamu o přestupku s fotografií z měřicího zařízení a z ověřovacího listu rychloměru vyplývá, že k měření rychlosti došlo dne 16. 1. 2024 v 10:14 hodin a vozidlo bylo zastaveno v 10:16 hodin, přičemž policejní hlídka měla vozidlo po celou dobu v nepřetržitém dohledu. Z podkladů jsou rovněž zřetelně patrná místa měření i zastavení vozidla a skutečnost, že jako řidič byl při kontrole ztotožněn žalobce. Tyto listiny tvoří ucelený, vnitřně nerozporný celek, který nevyvolává žádné důvodné pochybnosti o průběhu skutku ani o totožnosti řidiče.
10. Procesní obrana žalobce nebyla způsobilá takto zjištěný skutkový stav relevantně zpochybnit. Tvrzení žalobce o tom, že vozidlo v době měření řídila jiná osoba, že řízení převzal až v obci Borohrádek a že vozidlo bylo zastaveno až po asi dvaceti minutách a osmnácti kilometrech jízdy, krajský soud s ohledem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu nepovažuje za věrohodná. Časová souslednost, vzdálenosti a skutečnost, že policie měla vozidlo po celou dobu na dohled, vylučují možnost výměny řidiče.
11. Za této situace nebyl žalovaný povinen doplňovat dokazování výsledkem tvrzeného řidiče ani zasahujících policistů, neboť navržené důkazy byly nadbytečné a nemohly zpochybnit již zjištěný stav věci. Tvrzení žalobce nebyla způsobilá vyvolat důvodné pochybnosti o tom, že přestupek spáchal on jako řidič.
12. Krajský soud proto shledává postup žalovaného v odvolacím řízení jako zákonný a uzavírá, že skutkový stav věci byl zjištěn správně a dostatečně. Žalobní námitky žalobce nejsou způsobilé tento závěr zpochybnit.
13. Na základě výše uvedeného soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, běžnou úřední činností by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. února 2026

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně